

Telegram-Adresse:
Tidenden.

Kjøbenhavns

Børs-Tidende.

Telefon-Nummer:
685 Trier.

Abonnement:

Pris 4 Kr. Kvartalet. Tidenden bestilles paa Postkontorernes saavel i som udenfor Kjøbenhavn.

Ærede Abonnenter erindres om at forny deres Abonnement paa Postkontorerne senest den 27de ds. Ellers vil Forsinkelse i Bladets Forsendelse ikke kunne undgaas.

„Kjøbenhavns Børs-Tidende“

bliver udvidet fra næste Kvartals Begyndelse.

Meddelelserne fra Grosserer-Societetets Komité — o: Ind-, Udførsels- og Skibslister, officielle Kurs- og Prisnoteringer, Maanedstatistik, Responsa etc. — bliver nemlig fra 1ste Januar 1891 optagne i særlige Tillæg, der daglig medfølger til alle Abonnenter.

Selve Bladet faar derved Plads til fyldigere Indhold.

Abonnementsprisen bliver trods Udvidelsen kun 4 Kr. Kvartalet.

Abonnement tegnes paa alle Postkontorer og paa Bladets Kontor, Bredgade 32, 1ste Sal i Bagbygningen.

„Skibs- og Vare-Liste“.

Fra 1ste Januar 1891 udgives endvidere en „Skibs- og Vare-Liste“.

„Skibs- og Vare-Liste“ vil indeholde de samme Meddelelser som de særlige Tillæg til „Kjøbenhavns Børs-Tidende“. Altsaa de paa Foranstaltning af Grosserer-Societetets Komité trykte Ind-, Udførsels- og Skibslister, officielle Kurs- og Prisnoteringer, Maanedstatistik, Responsa etc.

„Skibs- og Vare-Liste“ udkommer hver Dag efter en Børsdag, fordeles i Kjøbenhavn med første Brevombæring og forsendes til udenbys Abonnenter med Dagens tidligste Post.

Akonnementsprisen bliver for Januar Kvartal 4 Kr.

Abonnement tegnes paa alle Postkontorer.

Henvisninger.

Livsforsikringsselskabet

Stiftet — „The Mutual“ — 1843.
af New York.
Niels Juelsgade 5, Kjøbenhavn.

Sø- og Transportforsikringsselskabet
Deutsche Rück- und Mitversicherungs-Gesellschaft, Berlin,

tegner alle Arter Forsikring til meget billige Præmier uden Police- og Stempelgebyr. General-agentur for Danmark:

Bergh & Owen.

Holmens Kanal 20. Telefon 97.

I Aften:

Det kgl. Teater: Ingen Forestilling.
Dagmartheateret: Ingen Forestilling.
Folketeatret: Ingen Forestilling.
National: Ingen Forestilling.

I Morgen Aften:

Det kgl. Teater: „Aladdin“ (uden Abonnement).
Dagmartheateret: „Et Solvbrølup“ (første Gang).

Folketeatret: „Nitouche“.

National: Nyt Program. (Sé Annonce.)

Lørdag Aften:

Det kgl. Teater: „Hoffmanns Eventyr“.
Dagmartheateret: „Et Solvbrølup“.
Folketeatret: „Nitouche“.
National: Sé Annonce.

Bekendtgørelserne:

Forsikring (Svea. — Royal Exchange Assurance).
Avktionsforretning, Boldhusg. 1.
Falbydelser: Medicinal Tokayer (J. Bauer). — Kul & Cokes (Thordahl Müller). — Blæk (Hoffmeyer).
Byggegrunde til Salg (P. M. Haar).
Feuerversicherung (Agent wird gesucht.)

Kejserstaden.

Berlin, Decbr. 1890.

Det er ikke for ingen Ting, at denne By kaldes Kejserstaden. For hvert Skridt, man træder, bliver man mindet om de tre Herskere, der har baaret den nyoppuddede, tyske Kejserkrone paa deres Hoveder. Der findes f. Eks. næppe mange Butiker i Berlin, hvor de tre forgyldte Kejserbuster mangler — den unge Kejser i Midten, de to ældre hver paa sin Side af ham. I Ølstuerne og paa Restaurationerne dækker Væggene af kolossale Kejsermalerier i øjenskræende Farver. Kommer man ind i en Butik for at købe et Lys, spørges der straks, om det skal være »Kaiserkerzen«; ønsker man Tobak, kan man vælge mellem Kejserduft og Kejsersaroma. Man har Kejsersøl, Kejsersølje, Kejserspøse og Kejsersølsværte. I alle Konditorier findes nogle indbagte Lækkerier, der bærer Navnet »Kaisernüsse«, og andre, der kaldes »Kaiserküsse«. Paa hver Cigarettepakke, hvert Stykke Sæbe, hver Svovlstiksæske finder man den unge Kejsers Portræt. Kommer man vandrende gennem Gaderne tætte Myr af Vogne og Mennesker, kan det hænde, at den beredne Politibetjent, der holder urokkelig midt i Vrimlen og skiller Strømmen ad, pludselig farer sammen og løfter Haanden med et Skrig. I samme Nu standser al Vognfærdsel; der ryddes Vej gennem Myret, og paa Fortovene stiller Folk sig op og strækker Hals. Et Øjeblik er alt andagtsfuld Stilhed . . . mens den kongelige Vogn paa Gummi-hjul passerer Gaden. Inden i sidder en Hofdame, en Officer, maaske en Prins. Thi Kejseren selv viser sig i stateligere Optog, og hans Ankomst meldes med hastige Stød i Piben fra Betjent til Betjent. Er han ventet, kan hele Gaden være ryddet for Vogne; og midt paa Asfalten, med 30 Alens Mellemrum, staar de ellers saa rolige Politibetjente nervøse og febrilske. Paa Fortovene har Folk stillet sig op i tætte Geledder. Kejseren kommer! I Timevis ventte de taalmodigt, og bliver enkelte end trætte og trykker sig ud af Rækkerne, skubber andre sig øjeblikkeligt ind. Endelig høres den skarpe Lyd af Signalføjterne — først langt forude, men hurtigt nærmere og nærmere. Det er, som om hele Menneskemassen elektriseres . . . Som en Stormvind, som et Undersyn, farer den kejserlige Vogn forbi med Forridere og

og Bagridere, med raslende Sabler og Jægere med Fjerbuske, straalende af Sølv . . .

Selv hjemme i sin fredelige Stue vil man vanskeligt kunne undgaa at blive mindet om, at det er en Kejserby, der bølgel og larmer rundt om en. Næsten alle Berliner-Aviser bringer daglig lange — øjensynlig fra Hoffet selv stammende — Beretninger om, hvad Kejseren i sidste Døgn har foretaget sig, hvornaar han stod op, hvornaar han spiste Frokost, med hvem han talte, hvad han sagde osv. Den unge Kejser er jo i det hele en Hersker, der véd at holde sine Folk i Aande, saa de ikke let glemmer ham eller rokker i deres Tro paa Berlin som Verdens bankende Hjærte. Skønt han endnu residerer i sin Sommerbolig Potsdam, sætter han saa at sige daglig Berlinerbefolkningen i Bevægelse ved sin Nærværelse. Kommer man en Dag drivende ned imod »Unter den Linden«, sér man ikke sjældent hele det uendelig lange Fortov fuldt af Mennesker? Hvad er der paa Færde? Kejseren kommer fra Potsdam! En Time tid efter forbavses man maaske ved at træffe et lignende Opløb uden for en Kaserne. Hvad er der paa Færde? Kejseren! Og næppe to Timer efter er saa en anden Plads helt henne i den anden Ende af Byen, uden for en Kirke, en Skole, et Privathus, ganske sort af Mennesker. Kejseren! Overalt Kejseren!

Man maa uvilkaarligt beundre den Energi, hvormed denne endnu ganske unge Mand har formaaet at gribe de Tøjler, som ved Skæbnens Lune saa uformodet tidligt blev spillet ham i Hænde, og som sikkert trængte stærkt til dette faste Greb efter i Aaringer at have hængt slapt mellem affældige og dødsmatte Fingre. Man mene ellers om Kongemagten og den arvelige Kongeværdighed, hvad man vil, der skal dog noget mere til end en almindelig Severin Petersen for saaledes — uden at tabe Fatningen — at tage et helt Folks Skæbne paa sine Skuldre. Og man mene specielt om Kejser Wilhelm, hans Person og hans Planer, hvad man vil — man faar uvilkaarligt Respekt for en Mand, der, endnu ikke tredive Aar gammel som Menneske, og vel ikke mere end ét Aar gammel som Hersker, har haft Mod til at bortvælde den Kolos, der i den sidste Snæs Aar har hvilet som en Mare over det tyske Folk.

For nylig var her stor Bryllupsstads i Berlin i Anledning af Kejserens Søsters Formægling med en Fyrste af en eller anden Slags Detmold. Ved denne Lejlighed udfoldede Hoffet en Pragt, som nok ikke længe var sét her. I tre Dage befandt det halve Berlin sig i Feber for at komme til at sé de mange hundrede Bryllupsgæster, der den hele Dag i en fast ustandselig Strøm af kongelige og private Ekvipager rullede til og fra Slottet med halvnøgne, brillantsmykkede Damer, gallaklædte Officerer, stjernebestroede Diplomater o. s. v. . . I tre Dage varede Stadsen; de kongelige Slotte var overfyldte af fyrstelig Gæster; det hele var et Sus af Fester, som først endte den tredje Dags Aften Kl. 10.

Allerede den næste Morgen Kl. 9 holdt

Kejseren udenfor det store Ridehus i Karlstrasse for at overvære Edsaflæggelsen af de nye Rekrutter!

Ved denne Lejlighed holdt han en af de Taler, for hvilke han allerede er bleven berømt. Vi har jo heller ikke været forvænt her i Evropa med Hensyn til veltalende Fyrster! I denne Tale til de unge Rekrutter lagde han dem særlig paa Sinde — ikke at Lydigheden var Soldatens første Pligt, mandigt Mod hans anden o. s. v. — men at Kristendommen var Menneskets eneste Vej til Fuldkommenheden, ogsaa som Kriger. »For at blive en god Soldat, maatte man være en god Kristen.«

Saaledes var Ordene. De er unægtelig noget overraskende, al den Stund der dog var ret gode Soldater til for Kristendommen. Selv om vi i Stedet for »Kristen« sætte »Troende« — og dette har dog vel været den egentlige Mening — bliver Sentensen ret forbløffende. Der er jo endog i vore Dage Folk, som mener, at de to Ting, Krieger og Kristen, slet ikke forlignes.

Og nu var det saa pudsigt, at netop samme Morgen, som Berlinerbladene paa første Side havde Referatet af Kejserens Tale, fandtes der bag i Bladene et Par Notitser, hvori der berettedes om nogle Rekrutter, der var bleve fængslede, dels fordi de — støttende sig til Skriftens Ord — ikke vilde aflægge Eden, dels fordi de slet ikke havde villet indfinde sig ved deres Afdelinger, da Gud selv har sagt: du skal ikke ihjælslaa!

Naa, Kejserens Ord skulde da heller ikke just opfattes som en Prædiken. De var rettede mod Socialdemokraterne, til hvem der ogsaa blev hentydet i Talen, og de er karakteristiske til Bedømmelsen af det Vaaben, der nu skal føres frem i første Linje til Bekæmpelse af »Samfundsfjenderne«, siden Tvangslove, Fængsel og Lænker intet har kunnet udrette. Det er Kirkens gamle Slagsværd, der skal ave de urolige Sind. Men mon det vil hjælpe? Der sniger sig trods Kejserebejstringen og Sejrsrusen fra Sedan en isnende Angst mellem Befolkningen, Angsten for det store, røde Spøgelse, der vokser — tavs og tyst som Oceanets Bølge — og synes at trodse enhver Bekæmpelse. Den unge Kejser har øjensynlig den ærligste Vilje til at gøre det yderste for at afværge Ulykken. Alderdomsforsøgelse, Ulykkesforsikring o. s. v., alt vil han jo forsøge. Men mon det alt sammen hjælper? Vil det ikke gaa det moderne Samfund som det gik den lille Pige overfor den sultne Ulv: hun kastede først sit eget Søndagsbrød, saa sin Mosters Hvedekage og tilsidst sin lille Broders Sukkerstang i Uhyrets Gab — og blev dog spist! Og særlig her i Tyskland har Ulven sultet længe. De tre Millioner Soldater har suget godt af dens Marv. Hvem véd? Maaske vil det vise sig, at den nye Kejserværdighed har været Tyskland dyrekøbt, at netop med de lovbesungne Sejre hinsides Grænsen lagdes Spiren til den Oplosning, hvis Liglugt man allerede synes at vejre gennem Kejserrøgelsen.

Jeg gik forleden ned ad en af de smaa, fornemme Gader, der fra Pladsen foran den

43)

David Balfour.

Fortælling

af

Robert Louis Stevenson.

Da vi her var skjult af Bakkerne, gav vi os god Tid, vi drak, badede og plaskede med Benene i det rindende Vand, indtil det sved i dem. Vi følte os som helt andre Mennesker, og det simple Maaltid, vi tilberedte os i vor Blikpande, smagte os fortræffeligt. Det var rigtigt nok ikke andet end Hæmelen drøret i koldt Vand, men det er ingen daarlig Ret for en sulten Mand.

Saa snart Mørket begyndte at falde paa, drog vi videre, i Begyndelsen lige saa forsigtig som før, senere gik vi noget dristigere paa i rask Gang og uden at bukke os. Vejen løb op og ned ad Bjærgskrænter og gennem dybe Kløfter, saa den var meget besværlig, men Himlen var bleven overtrukket, og Natten var kold, saa jeg blev ikke videre

træt; kun svævede jeg bestandig i Fare for at dumpe ned mellem de mange Klippestykker, da jeg jo hverken kendte Vejen eller Sti.

Endelig stod Maanen op; den var i sidste Kvartal og var i lang Tid dækket af Skyer, men efter nogen Tids Forløb skinnede den frem og viste os i skarpe Omrids de omgivende Bjærgtoppe. Og lige under os saa vi dens Spejlbillede i en smal Indskæring af Havet.

Ved dette Syn standsede vi begge, jeg for at komme mig af Overraskelsen ved at finde mig saa højt til Vejrs, helt oppe i Skyerne, syntes jeg, Alan for at orientere sig.

Han lod til at være meget tilfreds med Forholdene og følte sig aabenbart sikker paa at være udenfor Fjendernes Horevidde. Thi under Resten af vor Nattevandring fordrev han Tiden med at fløjte en Mængde Sange af alle mulige Slags, krigerske, lystige og bedrovelige.

Enogtyvende Kapitel.

Flugten gennem Heden:

Corrynachiegh-Kløften.

Skønt det jo bliver tidlig Dag i Juli Maaned, var det mørkt endnu, da vi naaede vort Maal, en Kløft højt oppe i et mægtigt Fjeld, hvor en Elv løb ned; paa den ene Side af denne var der en jævn Forsænkning ind i Klippesiden. Her voksede et smukt, aabent Birkekrat, som gik over i Fyrreskov noget længere borte. Elven var fuld af Foreller og i Krattet lod Kurren af Duer, Skrig af Rovfugle og Kukkens af Gøge. Gennem Kløftens Aabning kunde vi se ned over en Del af Mamore og en Havindskæring, som skiller denne Landsdel fra Appin. Det morede mig meget at sidde saa højt tilvejs og se ned over det udstrakte Land, der laa udbredt for mig.

Corrynachiegh hed denne Kløft. Skønt den ofte dækkedes af store Skymasser, da den laa saa højt oppe og nær ved Havet, var den dog i det hele et meget behageligt Opholdssted, og de fem Dage vi var der, gik forholdsvis fornojeligt.

Vi sov paa Lejer, som vi redte af afhuggede Lyngtoppe, og dækkede os med Alans Kappe. Vi var saa dristige at gøre

ild op paa et skjult Sted, hvor Kløften gjorde et Sving. Paa denne Maade varmede vi os, naar Taagerne kom, kogte varm Mad og stegte de smaa Foreller, vi kunde fange med Hænderne under Stenene ved Bredden. Dette var ogsaa vor vigtigste Tidsfordriv. Ikke blot for at sikre os Forraad for flere Maaltider paa en Gang, men ligefrem af Kappelyst tilbragte vi mange Timer om Dagen med at vade om til midt paa Livet og jage efter disse Fisk. Den største vi fik var vist ikke paa mer end et Fjerdingsspund, og naar de blev ristede paa ilden, manglede de kun en Smule Salt for at være ligefrem delikate.

Nogen Tid benyttede ogsaa Alan til at lære mig at bruge mit Sværd, thi min Uduelighed i denne Retning havde forfærdet ham meget. Jeg tror nu ogsaa nok, han var lidt ærgerlig over, at jeg i Reglen var hans Overmand i Fiskeriet, og at han derfor med Glæde greb Lejligheden til at sætte mig til Vægs paa et andet Omraade. Han tog Sagen saa alvorligt, at han undertiden stormede løs paa mig med en saadan Voldsomhed, at jeg blev helt bange for, at han i Bersærker-gang skulde sende Sværdet gennem Maven paa mig. Mange Gange var jeg stærkt fristet til at gribe til Harens Vaaben, men jeg holdt mig dog og havde meget Udbytte af Alans